

אבל האמת היא שהויכוח הזה הוא עמוק מאוד. הפשט בויכוח הוא ששניהם, גם הבייתוסים וגם רבן יוחנן, אכן הסכימו שמשה רבנו היה אוהב ישראל, אלא שחלקו מהי אהבת ישראל עצמה. על פי הזקן הבייתוסי שמאמין בתורה שבכתב ולא בזו שבעל פה, הרי הכח, הקדושה באה רק מלמעלה ולנו אין מקום לחדש או לעשות כלום וכמו שהיא ניתנה מלמעלה כך היא נשארת - אותן אותיות, מילה במילה. לעומת זאת אנו יודעים שתורה שבעל פה ניתנה לרשותם של ישראל ואנחנו יכולים ואף מחויבים לחדש בה, לאורך כל הדורות.

על פי הבייתוסי כדי להגיע לגילויים הגדולים של מעמד הר סיני וחג השבועות, צריכים הכנה ראויה - שבת, מנוחה מוחלטת שאין לך בה שום מגע. להבדיל, על פי רבן יוחנן ההכנה הראויה לקראת חג השבועות היא העמל הרוחני העצום שאנו עמלים בו במשך ארבעים ותשעה ימי ספירה שמתחילים בפסח. זו המתנה המדהימה שנתן לנו משה - שנוכל לעמול בעצמנו. זה היה עומק תשובתו של רבן יוחנן לאותו זקן בייתוסי - 'אם היה הצדק איתך, הרי שהקב"ה היה עושה ניסים, מביא עננים או מטוסים ומכניס אותנו תוך ימים מועטים לארץ ישראל, אבל הוא אחר אותנו ארבעים שנה במדבר - כדי ללמד אותנו להיכן אנו יכולים וצריכים להגיע, ומהי קדושתו של עם ישראל'.

ספירת העומר היא הסוגיה שמלמדת אותנו את הכח האדיר של קדושת העם וקדושת הארץ.

טענת הבייתוסים היתה שאם היה היום הזה יוצא בשבת - הרי שקצירת העומר היא חילול שבת נוראי. יוצא מזה מצב מאד משונה - הבייתוסים היו על תקן 'הועד לשמירת השבת' והפרושים צידדו בחילול שבת!

חילול שבת בבית המקדש

מין הרב קוק זצ"ל, במאמר מופלא⁵, טוען שהויכוח הזה היה יבוך עקרוני על קדושת הארץ - ובעומק אף על קדושת עם ישראל.

פשוט לנו כי הכהנים בבית המקדש לא היו רק שרים 'אל אדון' בבוקר יום השבת אלא שהיו ממש "מחללים שבת" - היו שוחטין קרבנות, עובדים עבודה, מקבלים את הדם וכו'. זה מופיע מפורש בתורה - וזוהי השבת של המקדש. במקדש הדברים הללו מותרים ואינם נחשבים כחילול היום.

לעומת זאת, את קצירת העומר, קשה לנו יותר לקבל את העבודה הזו בשבת כי התמונה הזו מתרחשת בשדה, מחוץ למקדש, כשעומד שם קוצר עם כובע טמבל ומגל ביד - מצב שנדמה לנו שלא כמקדש.

פעולת מקדש בקדושתו - גם בשדה

אבל האמת, זה גיוואלד - אתם יודעים איך נפתחת השנה החקלאית בעם ישראל ובארץ ישראל? היא נפתחת בפעולה של יציאה המונית לשדות, של הנפת המגל באוויר וקצירת העומר והקרבנות. פעולה זו - כמוה כפעולת מקדש! ברגע קצירת העומר הופכים להיות שדותיה של ארץ ישראל למקדש אחד גדול, וכאילו כל הקוצרים עומדים יחד באותו רגע ומתאחדים באותה פעולה ראשונה הפותחת את השנה, פעולת קודש שדוחה את השבת כמו כל פעולה במקדש.

אם שלש דקות אחר כך יעמוד שם מאן דהו ויקצור חס ושלום שתי שיבולים לעצמו - הוא חייב סקילה, אבל פעולת הקציר הראשונה של העם בארצו היא פעולת מקדש בקדושתו. זה החידוש העצום של התורה ואת זה הבייתוסים לא הצליחו להבין. הם לא הבינו מה זה עם ישראל ומהי קדושתו.

אנו זוכרים את מה שמביאים חז"ל -

... שהיו בייתוסין אומרים עצרת אחר השבת ניטפל להם רבן יוחנן בן זכאי ואמר להם שוטים, מניין לכם? ולא היה אדם אחד שהיה משיבו חוץ מזקן אחד שהיה מפטפט כנגדו ואמר משה רבנו אוהב ישראל היה ויודע שעצרת יום אחד הוא עמד ותקנה אחר שבת כדי שיהו ישראל מתענגין שני ימים. קרא עליו מקרא זה (דברים א, ב) אחד עשר יום מחורב דרך הר שעיר ואם משה רבינו אוהב ישראל היה למה איחרן במדבר ארבעים שנה?⁶

תשובתו של רבן יוחנן לאותו זקן בייתוסי נראית קצת צינית - 'אם משה היה אוהב ישראל, למה עיכב אותנו במדבר ארבעים שנה?'

ההכנה הראויה לחג השבועות

⁵ מאמרי הראי"ה ח"א עמ' 179

⁶ מנחות ס"ה.

המימד השמיני - לסעודה שניה

המספר שבע מאפיין לא רק את המועדים אלא אף את ספר ויקרא כולו - כבר בתחילת הספר המתאר את ההיטהרות מהטומאה, מתואר סדר הטהרה והקרבת שצריכים להיות בני שבעה ימים לפני שמקריבים אותם. לאחר מכן עוברים אל שבעת ימי ההיטהרות של האדם הנדרשים בעת שנטמא, שבעת ימי נידה, שבעת ימי הסגר המצורע, שבעת ימי טומאת יולדת¹² וכו'. גם בהמשך הספר ידובר על שבע שבתות תמימות - של שנות שמיטה עד ליובל, ומיד לאחר פרשת המועדות, בסוף פרשתנו, אף נסמכת פרשה נוספת - שבעת הנרות שמדליקים במקדש¹³.

להתקדש בתוך העולם

המספר שבע כל כך מהותי מפני שכל עניינו של הספר הוא הטהרה והקדושה אליה אנו נדרשים להגיע בעולם הזה, שאף הוא כל עניינו הוא שבע; העולם בנוי מששה ימי חול שהולכים ומגיעים בסופם אל היום השביעי, היום הקדוש הפנימי. להתקדש בתוך העולם. לכל דבר בעולם, כידוע, יש ששה צדדים - ארבע רוחות השמים, מעלה ומטה, והמימד השביעי שלו שהוא המימד הפנימי, התוך, התוכן - נקודת השָׁבֵת, נקודת הקודש הפנימית בתוך העולם - מבלי להתנתק ממנו. השבת לא מגיעה מעצמה, מתוך ואקום - אלא לאחר ומתוך ששת ימי המעשה -

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעֵשִׂיתָ כָּל מְלַאכְתְּךָ. וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבֵת ל-ה' אֱלֹהֶיךָ.¹⁴

פעם הזכרנו את דברי רבותינו¹⁵ על כך שששת ימי העבודה הם חלק מהשבת, כי כל רעיון הקדושה שבא לידי ביטוי ב'שביעי' אומר - אין אנו מתעלמים ומתנתקים מהעולם אלא בתוך העולם הזה אנו מצליחים להתקדש ולהיטהר.

במועדים הרעיון הזה מגיע לשיאו, ואין זה מקרי שפרשת המועדות נכתבה דווקא כאן, בפרשת 'אמור', אחרי פרשת 'קדושים תהיו' - פר' קדושים מדברת על כך שעם שלם יכול להיות קדוש במציאות הגשמית, ופרשת אמור פותחת בקדושתו היתרה של שבט הכהנים וביחסי השבט הזה עם שאר השבטים. גם קדושת המקדש עוסקת במקדש שנמצא בתוך העולם ובזוהרות של הזר בתוכו - כך המועדים, מתארים

עמוק וסתום

המועד האחרון המוזכר בין המועדות המופיעים בפרשתנו הינו 'שמיני עצרת' ועליו מספרת התורה רק דבר אחד -

... בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה ל-ה' עֲצֶרֶת הוּא כָּל מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ.⁷

אין שום פרט המאפיין את המועד הזה מעבר לכך שהוא יום עצרת. רבנו בחיי אומר⁸ יסוד עמוק בענייני המועדות ולפיו ככל שהעניין עמוק יותר כך הוא סתום יותר והתורה מפרטת לגבי פחות. כך למשל לגבי ראש השנה שאין התורה מפרטת לגבי את עניין התקיעות אלא רק רומזת ואומרת -

זְכֹרֹן תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ.⁹

וכך אף יותר לגבי שמיני עצרת, שהוא השיא - אין מפורט בו כלום ואין לו לכאורה שום מאפיין ייחודי. ננסה להבין מה עניינו של מועד זה החותם את פרשת המועדות כולה, שאולי אף בא ללמדנו מהות עמוקה לגבי ספר ויקרא כולו.

הכל סובב סביב השבע

נדמה לי שהסוד נמצא במושג המספר שמונה. כידוע כל המועדים כרוכים בספרה שבע - השבת הינה היום השביעי בשבוע, פסח נחגג שבעה ימים, לאחריו מתחילים לספור שבעה שבועות -

וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבֵּיאֲכֶם אֶת עֶמֶר הַתְּנוּפֵה שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּהִינָה.¹⁰

ואז מגיעים לחג השבועות שמתאר בעניינו ובשמו את שבעת השבועות שספרנו עד שהגענו אליו. אפילו חגי תשרי, ראש השנה ויום הכיפורים, יש ביניהם בדיוק שבעה ימי תשובה המחברים ביניהם.¹¹ סוכות אף הוא נחגג שבעה ימים, מקריבים בו שבעים פרים כנגד שבעים אומות העולם ויש בו שבע מצוות - לולב, אתרוג, הדס, ערבה, סוכה, שמחה וחגיגה. הכל סובב סביב השבע, אך אז מגיעים אל המועד האחרון בשנה, החג ששמו - שמיני.

⁷ ויקרא, כ"ג, ל"ז.

⁸ פירוש רבנו בחיי עה"ת, אמור - 'כל מה שהענין יותר נעלם ויותר פנימי

הוא יותר מסותם'.

⁹ ויקרא שם, כ"ד.

¹⁰ שם, ט"ו.

¹¹ עשרת ימי התשובה מורכבים מיומיים של ראש השנה, יום אחד הוא יום

הכיפורים ושבעה ימים בינתיים.

¹² וביולדת בת - שבועיים שהינם שבע כפול שניים, ואכמ"ל.

¹³ ויקרא, כ"ד, א' ד'.

¹⁴ שמות, כ', ח' ט'.

¹⁵ עיין בעניין זה שפת אמת בראשית תרל"ד ד"ה 'ברש"י'

את ה'זכר ליציאת מצרים', כלומר - יש מצרים אך אנו בורחים ממנה, ניצלים ממנה ומגיעים אל הקודש הפנימי, אל נקודת השקבת הפנימית. מפסח אנו בורחים ומגיעים אל שביעי של פסח ונבדלים שם ממצרים, אחר כך סופרים שבעה שבועות ובהם הולכים ומתקדשים בימי הספירה.

להציץ אל העולם הבא

שמיני עצרת זה רגע אחד להסתכל אל מעבר לעולם הזה. לעתיד לבוא, כך אומרים חז"ל¹⁶, יהיה כינור בבית המקדש של שמונה נימין, שמונה מיתרים. בעולם המוזיקלי של היום יש שבעה תוים אך לעתיד לבוא נגיע אל השמיני. השמונה מתייחס אל הקדושה - לא זו שבתוך העולם אלא זו שמעלה -

עצרת היא. עצרתי אתכם אצלי.¹⁷

אכן, חלק גדול מהמועדים נקראים בשם 'עצרת', אבל שם הכוונה היא לעצור ממלאכה, מעבודה, ממרוצת החיים. רק כאן, בשמיני עצרת, זו עצרת שמבקש לעשות ה'קב"ה בשבילו.

עצרתי אתכם אצלי, כמלך שזימן את בניו לסעודה לכך וכך ימים, כיון שהגיע זמנו להפטר אמר, בני, בבקשה מכם עכבו עמי עוד יום אחד, קשה עלי פרידתכם.¹⁸

זה כל כך עמוק - בסעודה שהיינו עם המלך בשבעת ימי החג עסקנו בעולם ובכח המיוחד שלנו להתקדש בתוכו. כעת מבקש המלך מאתנו עוד יום אחד שבו לא נעסוק במצות, לא סוכות, לא בעולם ולא ביציאה משום דבר אלא פשוט בקב"ה ובנו.

קשה עלי פרידתכם

'קשה עלי פרידתכם' זה דבר מאוד עמוק. מה שמאחד בדרך כלל אותנו או כל חבר בני אדם הוא נושא משותף, אך בהיעלמו של הנושא או בהיעלם העולם - אין קשה, יש פרידה.

הקב"ה לא אומר 'קשה עלי פרידתנו' אלא 'קשה עלי פרידתכם' - קשה עלי המחשבה שאתם תיפרדו חלילה ביניכם ובין עצמכם, ולכן אני 'זורק' לכם לעולם הזה רמז לעולם ההוא של שמונת הנימין - חג שמיני עצרת. רק להיות אחד - כי אנחנו כולנו אחד.

מעתה נבין למה היום הזה הוא גם יום שמחת תורה - כי אז אנו מגלים מבינים שאנחנו והתורה והקב"ה כולנו אחד. זה היעד שאליו אנו צריכים לשאוף.

¹⁶ בבלי, ערכין, י"ג:

¹⁷ רש"י על ויקרא, כ"ג, ל"ו.

¹⁸ שם.

'ואמרתם כה לחי' - לסעודה שלישית

יש הזמנות לספק, הגיע משלוח חדש, יעדים שצריך לעמוד בהם' וכיו"ב - ומה יהא על לימוד התורה?

כהו סודו של רבי שמעון?

ולכן מציע רבי שמעון את שיטתו לצורת החיים המתוקנת, ולפיה -

אלא בזמן שישאל עושיין רצונו של מקום מלאכתן נעשית ע"י אחרים... ובזמן שאין ישראל עושיין רצונו של מקום מלאכתן נעשית ע"י עצמן שנא': 'ואספת דגנך'

כלומר, אכן במצב מתוקן החיים הם תורה ותורה ושוב תורה. כל השילובים הללו בין תורה לעבודה כלל לא מקובלים על רבי שמעון. רבי שמעון היוצא מן המערה מגלה לנו כאן כי זו תפיסת עולמו הכללית. 'ואספת דגנך' הוא תיאור של מצב כאשר אין עושים ישראל רצונו של מקום, ואז הם נדרשים לאסוף את דגנם ואף את דגני האומות שסביבותיהם כעונש. אכן במצב מתוקן, במצב אידיאלי -

וְעַמְדוּ זָרִים וְרָצוּ צְאֲנֵכֶם וּבְנֵי נֶכֶד אֶפְרַיִם וְכַרְמֵיכֶם.²¹

נו, האם זאת השיטה שאנו חיים על פיה בפועל? אביי אומר שם כל כך מדויק -

הרבה עשו כרבי ישמעאל ועלתה בידן, כר' שמעון בן יוחי ולא עלתה בידן²²

אלו 'לא החיים', לרבים זה פשוט לא עובד... אך מצד שני, בכל שנה, באחדות קדושה שאין כדוגמתה, רבים, 'רבים' עושים כר' שמעון ובאים אליו להילולא, ומי שלא ראה ל"ג בעומר במירוץ לא ראה מעולם מה זו אהבה ומה זו השתוקקות!

מהו הסוד? מהו סודו של האדם ה'מנותק' כל כך לכאורה - שאין מחבר גדול ממנו? ומה זאת אומרת ש -

כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק.²³

איך הציון הקדוש של ר' שמעון ובנו ר' אלעזר נעשה המקום שאולי יותר מכל מקום אחר, מגיעים בו אל הזדהות נפשית הכי פנימית, הכי קדושה, כל אחד ואחת מאתנו, בדרגה ובמקום אשר יהא?

בן של מלך שעשוי מאבנים טובות

התשובה היא מדהימה והיא ממלאת את הלב באור ובחום של אש הקודש של ר' שמעון.

כתוב בגמרא²⁴ ונפסק להלכה²⁵ שמי שלא יכול ללמוד כל היום וכל הלילה יוצא בדיעבד אפילו בפרק תורה אחד בבוקר ובפרק תורה אחד בערב. וישנה אף דעה מקילה יותר ולפיה בדיעבד

'מנותק' מהחיים

את ל"ג בעומר אנו מציינים השנה בתוך שבוע פרשיות בהר - בחוקותי. כדאי הוא ר' שמעון שבלימודנו נעמיק מעט בדמותו, ומתוך הפרשה הזו באופן מיוחד.

האמת היא שיש דבר שצריך לתת עליו את הדעת והוא עמוק מאוד. באופן כמעט פרדוקסלי, אם יש דמות 'מנותקת' מהחיים, כמעט מאיימת, הרי שזוהי דמותו של רבי שמעון בר יוחאי. כך, לאחר שתים עשרה שנים שבהן הוא מתחבא במערה יחד עם בנו הוא יוצא ו -

כל מקום שנותנין עיניהן מיד נשרף.¹⁹

אין להם שום שייכות עם החיים, בטח לא עם חיינו שלנו. הדבר שמוביל אותם לשרוף כל דבר שנקרה בעיניהם הוא משפט אחד, שנראה כמנותק ביותר שיכול להיות מחיי המעשה -

מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה?!

רבי שמעון ורבי אלעזר בנו לא מבינים בכלל איך יהודים מסוגלים לעשות דבר כזה!

על תורה ועל עבודה

זו לא רק תפיסה של רגע, זו משנת חיים שלמה. כך, במסכת ברכות²⁰ מופיעה מחלוקת עקרונית מאד בין רבי ישמעאל לרבי שמעון בר יוחאי. על המחלוקת הזו מושתתות תפיסות עולם שונות ומנוגדות ביחס שבין תורה לעבודה -

'ואספת דגנך'. מה תלמוד לומר - לפי שנא' 'לא ימוש ספר התורה הזה מפריך והגית בו יומן ולילה', יכול דברים ככתבתן?!

הפסוקים נראים כסותרים - מצד אחד נראה כי יומם ולילה אנו צריכים לעסוק בתורה, אך מצד שני עולה שיש לנו חובה לעסוק בעבודת האדמה! שיטתו של רבי ישמעאל היא -

הנהג בהן מנהג דרך ארץ, דברי ר' ישמעאל.

ההדרכה של ר' ישמעאל היא 'תורה ועבודה', 'תורה ודרך ארץ'. להנהיג דרך ארץ - עבודה ועמל - בתוך העיסוק בתורה. זו בוודאי הדרכה שאנו רואים ומבינים כיצד היא משתלבת בתוך חיינו באופן פשוט. אך רבי שמעון מזדעק כנגדו -

אפשר אדם חורש בשעת חרישה וזורע בשעת זריעה וקוצר בשעת קצירה ודש בשעת דישה וזורע בשעת הרוח - תורה מה תהא עליה?!

הרי אתם יודעים איך זה, אתה מגיע לעבוד 'רק' לחצי שעה כדי להשלים איזה משהו, מתכוון תכף ומיד לחזור ללימוד, להיכנס לשיעור - אבל אתה 'נמשך' לתוך העבודה, לא שם לב שהזמן חולף, 'עכשיו צריך לחרוש, עכשיו לאסוף או לקצור,

¹⁹ שבת ל"ה:

²⁰ שם ל"ה:

²¹ ישעיהו ס"א, ה'.

²² שם

²³ ברכות ט'.

²⁴ מנחות צ"ט:

²⁵ רמב"ם הלכות תלמוד תורה, פרק א', הלכה ח ובהגהות מיימוניות שם.

במקום ברכות - קיבלתי קללות נמרצות! ואביו מלמד אותי
יסוד עצום:

אמר לו: הנך כולהו ברכתא נינהו (כל הקללות הללו -
באמת הן ברכות).

ור' שמעון עובר איתו מילה מילה ומסביר לו כיצד בדברים
הללו הם התכוונו לברכות גדולות מאד.³⁰

דמה לי שעם הברכות והקללות שבפרשה, אנחנו זקוקים
לשיעור הזה ולאש הקודש של ר' שמעון עוד יותר מתמיד;

כל הקללות, בעומק בעומק, הן בעצם ברכות גדולות. אנחנו
יכולים לדבר על זה ימים שלמים - אבל כדי להיכנס לזה
באמת ולהבין איך כל הייסורים מתהפכים, צריך לבוא ביום
ההילולא של ר' שמעון, שלפי דעה אחת הוא יום שמחה
וריקודים על פי ציווי של ר' שמעון עצמו ביום פטירתו, ולראות
איך אפילו המוות הוא באמת רק 'תגבורת החיים
ותעצומתם'³¹, להתחמם מהאש הגדולה הזו עד שנבין כי גם
בליבנו פנימה בוטרת אש אמתית שמגלה בעולם אינסוף.
כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק.

שנזכה שמשמחת ל"ג בעומר נמשיך להתכונן עד לקבלת
התורה מתוך שמחה ופנימיות קדושה.

זמני כניסת וצאת השבת:

ירושלים - 18:52 | 20:08

תל אביב - 19:07 | 20:10

חיפה - 18:59 | 20:12

טבריה ומגדל - 19:06 | 20:09

באר שבע - 19:08 | 20:07

די אפילו בפסוק אחד בלבד - "שמע ישראל, ה' אלהינו, ה'
אחד"²⁶ - בשחרית ובערבית, כדי שבו יצא אדם ידי חובת
לימוד התורה היומי שלו. הלכה נפלאה. ואתם יודעים מי
מחדש את ההלכה הזאת? זה לא ייאמן - ר' שמעון. בדיוק
אותו ר' שמעון של 'הגית בו יום ולילה'!

רק מנשמה שיכולה לראות את כל העולם כולו כהבל, כחיי
שעה, ויודעת שבאמת באמת 'אין עוד מלבדו', רק מנשמה
כזאת יכולה לצאת ההחלטה ההלכתית שאומרת שיהודי, בן
של מלך, בן שעשוי מאבנים טובות ומרגליות²⁷, ב-'שמע
ישראל' אחד שהוא אומר יכול להפוך את כל העולם כולו
להבל ומגלה ש-'אין עוד מלבדו', אלא יש רק הקב"ה. יהודי
של 'שמע ישראל' כבר נמצא במדרגת 'לא ימוש ספר התורה
הזה מפ'ך'. גם אם הוא לא במדרגה שה-'לא ימוש' הוא באופן
אקטיבי אצלו יומם ולילה, הוא אומר 'ה' אלהינו ה' אחד'
ומייחד את שם ה' בעולם, וממילא כל חיי השעה שבהם הוא
עסק הם הבל, ואין עוד מלבדו, והוא כולו קודש.

את הלימוד הענק הזה ביקש ר' שמעון ללמד את ר' אלעזר
בנו, כשיצאו בפעם השניה מהמערה וראו את אותו יהודי רץ
בערב שבת ובידו שני הדסים. ר' שמעון שאל אותו לפרש
הדבר והוא ענה לו שאחד ההדסים הוא כנגד 'זכור את יום
השבת' והשני הוא כנגד 'שמור את יום השבת'. זה מה שרצה
ר' שמעון לשמוע יותר מהכל -

חזי כמה חביבין מצות על ישראל.²⁸

'ראה בני, איך יהודי יכול 'להכניס' את השבת לעולם הזה.
ראה איך הוא רוקד עם ההדסים לפני השבת כמו שרוקדים
עם ההדסים לפני כלה אהובה. ראה את הזיווג הזה שבין יהודי
לאינסוף'.

קללות שהן ברכות

ולסיום - ל"ג בעומר חל השנה בשבוע בו אנו קוראים את
פרשת הברכות והקללות שבסוף ספר ויקרא. מסופר שכאשר
רבי אלעזר היה צעיר לימים, שלח אותו ר' שמעון אביו
להתברך אצל שני חכמים שבדור - ר' יונתן בן עסמי ורבי
יהודה בן גרים. כאשר הלך אליהם ר' אלעזר - קיבל את
ה'ברכות' הבאות:

אמרו ליה: יהא רעוא דתזרע ולא תחצד (יהי רצון שתזרע
ולא תקצור) תעייל ולא תיפוק (תכניס ולא תוציא) תיפוק
ולא תעייל (תוציא ולא תכניס) ליחרוב ביתך וליתוב
אושפיזך (ייחרב ביתך ותהיה אורח) לבלבל פתורך ולא
תחזי שתא חדתא (שולחנך יהא מבלבל ולא תראה שנה
חדשה).²⁹

הוא חוזר לאביו ומתלונן בפניו:

לא מבעיא דברוכי לא בירכן אבל צעורי צעורך?! (לא רק
שלא בירכתי אותי, אלא שהם אף ציערו אותי ופגעו בי!).

²⁶ דברים ו', ד'.

²⁷ ע"פ סיפורו של רבי נחמן - 'בן מלך שהיה מאבנים טובות'.

²⁸ שבת ל"ג.

²⁹ מועד קטן ט'.

³⁰ מומלץ לעיין שם בגמרא.

³¹ אורות הקודש למרן הראיה"צ זצ"ל, ח"ב, עמ' שפ'.